

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 16. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558874784/facsimile.pdf> (tilgået 26. september 2021)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

fuld Stjerne. Og troe mig, han har sin onde som sin gode Engel nær; heelt mægtige ere de begge; Gud give den Gode en ærefuld Seier, da vil en sandtru Efterslægt først med Rette kunne kalde ham hvad den forbausede Samtid allerede har nævnet ham: *Valdemarus victoriosus*.*

«Vel, kjære fromme Ven! – svarede Erkebispens og oprullede sit Haandskrift – den Sandhed gjælder visselig ikke alene om vor unge Konge, men om hver kraftig og dygtig Menneskesjæl i Verden, og det maa jeg vel nødes til at indrømme Eder, aldenstund det er mine egne Ord i den første Bog af mit Poem:

*Omni semper adest homini specialiter unus
Angelus, ut vexet, ac ut custodiat altere*.*

Den gode Hr. Andreas var nu kommen ind i sit Digt og gjorde Mine til at ville forelæse Saxo det forfra. Men Broder Gunner, som allerede kjendte dette vidtløftige scolastiske Poem og frygtede for nu atter at maatte høre det, istedetfor at gjøre Saxos Bekjendskab, gjentog hastig Erkebispens forrige Spørgsmaal om Fuldendelsen af Saxos Historie, medens han skjemt som erindrede Erkebispens om, at en halv Nat var for kort til at begynde paa Verdens Skabelse, om den ogsaa kun var halv saa lærd og grundig, som i hans filosofiske Poem.

Den gode Hr. Andreas, som vel kjendte den almindelige Forfatter-svagthed, han ikke kunde udstaae hos Andre og med Møie bekæmpede hos sig selv, overvandt nu sin Meddelelseslyst saa aldeles, at han rullede sit *Hexæmeron* taalmodig sammen igjen, lagde det op paa Saxos Antiquitetshylde og bad ham læse det engang ved Leilighed, naar han var ene og intet Bedre havde at sysle med, men nu tilfreds stille hans og Broder Gunners Længsel efter det langt vigtigere Værk, hvoraf de lovede sig og Fædrelandet saa meget.

«I Sandhed, ædle Herrer! – svarede Saxo undseelig – jeg blues ved den Tillid, I vise min ringe Evne og Dygtighed: jeg føler kun alt for vel, at jeg har paataget mig en Gjerning, som jeg ikke er Mand for; jeg skulde heller ikke have fordristet mig dertil, havde ikke min fromme Herre Absalons idelige Begjering og Formaning hartad tvunget mig dertil; men et saadant Hettebud er høit, ædle Herrer, og

* 3. Hver en Menneskesjæl har nær en piagende Engel; Men ved hans Side gaar en vogtende Engel tillige.